

ספר אסכתא!

מאת לילי גלילי

הרהורי הלב

אתמול קראתי בעיתון סיפור מעניין: צייר אחד עשה בשביל משרד החינוך כרוז ועליה מצויר ילד. אבל הדתיים במשרד רצו שהילד בציור יחבוש כיפה, בזמן שכל האחרים רצו שהוא יהיה דווקא גלוי ראש. בסוף הצייר עשה לילד שערות פרוטות, ולמעלה, במקום שראים בקושי, צייר שערות מעוננות. וככה, אומר העיתון, יכול כל אחד לראות בציור מהרהורי ליבו: ימים בכך כיפה, ואילו החופשיים רואים סתם קמצת שיער.

אני חושבת שזה רעיון גאוני, וחבל להשאיר אותו בנוד. אף על פי שהוא חינוכי מאד. ככה אפשר לפתור הרבה מההתנגדות של תקופת מיוזג'ה הנוצריים המצויירות.

אפשר למשל לבנות את כל האוטובוסים בצורה של חמורים ולצבוע אותם בלבן. אחר כך הם יוכלו לנסוע בשבת, כי הדתיים יראו בהירורוי ליבם את החמור של משיח בן דוד.

והבשר — אפשר להגיש מעכשיו במסעדות נתחים שמנים שהדתיים ירהרו בהם בתור בשר כשר והאחרים יראו בהירורוי ליבם חתיכת בשר חזיר, למרות שבאמת הבשר בא דווקא מנמל.

או "קול ישראל". הדתיים יראו מעכשיו בהירורוי ליבם שלא משדרים בשבת ולא יפתחו את המקלט, והלא דתיים יראו בהירורוי ליבם שכן משדרים בשבת, וגם כן לא יפתחו את המקלט.

ובכלל, למה להשאיר רעיון כזה טוב רק לדתיים? אפשר לחתום ברית צבאית עם אמריקה, כהירורוי ליבו של בן גוריון, ומפסי' תהרהר בליבה שזאת ברית עם ברית המועצות. אפשר לבחור מלכת יופי שהיא יפה מאד בהירורוי ליבם של הוריה. אפשר להרהר שמקבלים נשק מארצות הברית, אף על פי שדאלס כבר אמר מה שהוא מהרהר בליבו בעניין זה. והכי טוב, אם אפשר היה לשלם מסיים רק בהירורוי לב.

אז ככה תמיד תמיד תהיה לנו בהירורוי הלב מדינה לתפארת.

הדין נחום כהן, ביקש לבטל את הקפאת רכושו.

ליתר בטחון, צירף גם הוא תעודה רפואית להצהרתו, הפעם חתומה בידי ר"ר פא העצבים הנוודע ד"ר יוסף סראג. לדע"תו, יוסף נורמאלי בהחלט.

אשר לבילוי בתל-אביב, הודה יוסף: זה עלה לי רק 400 ל"י. את עודף הכסף הרי צאתי לסילוק חובות ישנים. יתכן שזה דבר בלתי נורמאלי, אבל קשה להניח כי בית המשפט יראה בכך סיבה מספקת לנשל אותי מרכושי.

טובים ולכביים, בצורת תעודה רפואית. כתב הרופא החיפאי יצחק אלפנרדי על יוסף: הוא אינפנטילי, דבילי, בעל הבנה לקויה ואינו מסוגל לנהל את עסקיו.

דרישתה הממשית של האשה: שיללת זכותו של בעלה לעשות כרצונו ברכושו, מינוי אפוטרופוס על הרכוש. היא גם המליצה על אפוטרופוס מתאים: ג'ורג'יה להאם. בית המשפט הקפיד את זהו, עד לקבלת החלטה סופית.

לא סיבה מספקת. בוריוות בלתי דבילית לחלוטין, התקשר יוסף עם עורך

התכניות החשובות של מפעל האשלג בהן התעניין יגוש, היה זה מקרה בלבד. כן היה זה מקרה עורר כאשר מונה אותו אמריקאי יידיותי בשם חלטש, מיד עם חזרתו לארץ צות'הברית, כאחראי להקמת מפעל האשלג בירדן, שיוקם בקרבת המפעל הישראלי ב"סדום ויתחרה בו בשוק העולמי. כמו כן מקרה בלבד הוא שחלטש המליץ על יגוש בפני חברת מלח אוסטרלית, ש"תעסיקה, ואם נסע על חשבון המדינה ל"השתלמות, הרי גם המדינה למדה מנסיעה זו משהו, והכסף לא בוזבו לשוא.

המוסדות המתאימים שיגרו מיד מכתב סודי לנציגויות ישראל ברחבי העולם, הורו שלא להגיש כל עזרה שהיא לסגן-אלוף מלך. הם סברו כי כבר הוגשה לו די והותר עזרה בהיותו בארץ.

השבוע עיינו בצעד חמור עוד יותר. אר"כ בעה חודשים לאחר שיצא בפעם האחרונה את הארץ, עם ניירות שהעידו כי פניו לארצות הברית אם כי עלה על מטוס שהמ"ר יראו לאוסטרליה, חשבו כמה סקידים ממשל"תיים שמא, אולי, כראי להקים ועדת חקירה. אולי גם יועמד למשפט.

קשה להניח כי יגוש נבהל מן השמועות. היתה לו, סוף סוף, עבודה קבועה שהלמה את כשרונויותיו.

דרכי אדם

עושר בלי אושר

צרותיו של יוסף חואסף להאם באו לו יחד עם העושר. עד אשר נפטר אביו והשי"איר לו חצי מיליון ל"י, חיו יוסף (39) אשתו ג'ורג'יה וארבעת ילדיו, בנצרת.

עם הכסף נכנס גם השטן לבית להאם. לפני שלושה חודשים, פנתה ג'ורג'יה לבית המשפט, טענה כי בעלה אינו שפוי בדעתו, מפור את הוגו לכל רוח, תורם תרומות צדקה מופרות, מנהל עיסקות כ"ס סיות המסתכמות תמיד בנרעונות.

בין השאר, הזכירה האשה הנמרצת, בת ה'30, שני לילות מלפני חצי שנה, אותן בילה בעלה במלון צנטרל בתל-אביב. ה'חשבון: 728 ל"י.

את ההוכחה החותכת הגישה ג'ורג'יה, שהדגישה כי היחסים בינה לבין בעלה

עצמו נשאר נקי מכל חשד. אנשי נתניה ידועים פשוט, בכשרונם המסחרי למופת.

כינתיים הכיר יגוש אחד משליחי סעיף ארבע, אמריקאי בשם חלטש, אותו חלטש היה ממונה על מפעלי האשלג והמחצבים.

יגוש איש החברה, סיפר לידידו החדש את תלאתיו הרבות. חלטש הציע לו כי ישתול להשיג עבורו סטיפנדיה ללימודים מסעם סעיף 4 בארצות הברית. ליגוש נראה ה'רעיון. הוא זכה לחופשה מתפקידו כדי לטפל בנסיעה. אולם המכשולים נעמדו כדי דרכו. היו יותר קופצים על סטיפנדיות מא'שר מקומות. יגוש, שהוא אדם אופטימי מטבעו, לא התכבל. הוא גזכר כי בעצם, היוו נכה מלחמה. מיד פנה למשרד הבטחון, דרש להשלח לנחוראש לארצות הברית.

הידיד המבין מאד. אילו היה יגוש סתם נכה, היו אולי דוחים את בקשתו, מיעצים לו לפנות למומחים מקומיים. אבל יגוש היה סגן-אלוף משוחרר ומנהל באחד מפעלי הפיתוח החיוניים ביותר.

ככל זאת התנהלו הענינים בעצלתיהם. יגוש רצה לחזור למקומו במחנה הפוספא'טים. אך הממונה על המפעל, אלוף שלמה שמיר, החליט כי מוטב שיגוש יצל את כשרונויותו לתפקידים יותר נעלים. יגוש שוב ענה לשכן מאביחיל. הפעם זכה ל'משרה של מפקד המחנה ומשליט רוח ה'משמעת בחברת האשלג בסדום.

ליתר בטחון, המשיך יגוש בטיפול נסי'עתו לחוץ-לארץ ובטיפוח יידיותו עם חלטש. הוא גם המשיך לתנות את צרותיו בעבודתו בפני האמריקאי המבין ולשוחח באופן חפשי ויידיותי ביותר גם על תכר'נות, תוכניות ובעיות המפעל הענק. לאט לאט חיסל יגוש גם את רכושו, מכר מה שניתן למכור, והגה, ביום בהיר אחר, וזה יורס לשני אישורים: האחד מטעם משרד הבטחון, השני מטעם משרד הפיתוח. יגוש הנכה ויגוש המשתלם ארונו את חפציו של יוחנן מלך ונסעו.

מכתב מחוץ-לארץ. איש כמובן לא הפיל צל של חשד בניגוש הטוב, ואם ב'מקרה נצלמו, אחר נסיעתו מן הארץ, כל

• הסעיף הרביעי בעקרונות המדיניות של טרומאן, הנוסח בטיוב לארצות נחשלות.

רצח בשכונת שפירא

היתומים. צילום של יוסי (8) ואריה (10), שתפס מקום בולט על קיר הדירה של טיטנה ברנהולץ. אמם התגרשה מבעלה בן ה'70, ניסתה להכניסו למוסד של המיסיון. לפני חודשיים העבירה אותו למוסד של העזרה הסוציאלית בראשון-לציון. ההשערה העיקרית לסיבת הרצח: אחד מלקוחותיה ביקש מן האשה הנאח לצאת עמו לביולוג, חנק אותה לכשדחתה אותו. השערה שניה: אחד הסטודים רצה ליהנות מרווחיה, הרגה בכעס לכשסירבה, או כאשר הודיעה כי ברצונה להתחתן עם סטודר אחר, שישמור עליה ביתר בטחון. שכניה של שושנה מספרים על לקוחות צעירים רבים, שהיו מפריעים בצעקת תיהם את שלות הרחוב.

הנרצחת. תמונתה של שושנה ברנהולץ, 34, שנרצחה ה'ש' בוע בזירתה בשכונת שפירא, תל-אביב. אם כי היתה שושנה ידועה כפרוצה, לא יכלה המסורה לעשות נגדה דבר. היא שמ'רה על החוק הקובע כי בית-בושת הוא בית אשר יותר מאשה אחת עוסקת בו בנות. לא הרשתה לשום אשה אחת — גם לא לעוזרת בית או כובסת — להיכנס ולשהות בדירתה.